

שִׁלּוֹם בּוֹסְטוֹן ~ SHALOM BOSTON

הקשר HaKeshet
www.HaKeshetOnline.com

למודעות פירסום בלוח זה
ובמגזין הקשר, נא להיתקשר
ל- 738-5038 (617)

כתבות, אירועים, ומודעות
הקשר Hakesher May 14, 2010

עורכת ומוציאה לאור: אנט זריה
מעמד: דן בן-דרור מרשל עוזר מחקר: ג'ף סוסמן

הקשר HaKeshet

Talk Forever

כרטיסי חיוג מוזלים

- חיוג לישראל: 1¢ לדקה
- חיוג לסלולרי בישראל: 10.1¢ לדקה
- ברכישת 1000 דקות לארה"ב: 0.5¢ לדקה
- תעריפים נמוכים נוספים לשיחות מקומיות ובינלאומיות

להארכות ויזה, עזרה בכתיבת קורות חיים באנגלית,
עבודות הדפסה, ולעזרה במחשבים, נא להתקשר ל-ג'ף:

SussmanJ99@Yahoo.com

617-935-1017

קריוקי ישראלי ISRAELI KARAOKE
עם נכד

קריוקי בעברית בשילוב קטעי וידאו מרהיבים המציגים
את נופי הארץ וכן את התרבות הישראלית במיטבה.

שירי חגים • לשיר כחול לבן • שירים במדים • שירים בדואט • זוהר ארגוב
מקודשת לי • חפלה ים תיכונית • שירים לאוהבים • חורשת האקליפטוס

בקרוב!

smartisrapages@earthlink.net

617-738-5038

אירועים

לפרטים נוספים - 617-738-5038

זה שנים אנו עדים לפריחה תרבותית ישראלית, המתרחשת כאן באזורנו-
בבוסטון. כפי שאתם רואים שנת 2010 היא מלאת בידור ופעילות -
אנו מצפים להשתתפותכם!

16 למאי

Chabad of Brookline Shavuot Blintzes Binge and Gourmet Meal!
8:30 PM Maariv Holiday Service
8:45 PM Gourmet Dairy Dinner and Blintz Binge
10:30 PM Cheese Cake Coffee & English or Hebrew Study Groups
11:00 PM Group Discussion
At the Holiday Inn in Brookline, MA.

18 למאי

Chai Center Shavout Midnight Madness
Come join Bostons Young Adults 20's-30's for an evening of Gourmet
buffet followed by a interactive learning session, broken into study
7:45 PM at 105 Saint Paul Street, Brookline, MA

23 למאי

Free Screening: "The Case for Israel: Democracy's Output"
- A Feature Length Documentary Film with Alan Dershowitz
An Interfaith Community Celebration of Israel at 62
Presented by: Anti-Defamation League (ADL)
7:00 PM - 9:30 PM
Framingham High School, 115 A Street, Framingham, MA

6 ליוני

יום העצמאות ב- Gan Academy

8 ליוני

מר נחום היימן (נחצ'ה) - הסיפורים שמאחורי
השירים - בליווי מוזיקלי. זה צריך להיות רחוק. לדבר
שחלף לנו. 8:30 בערב ב-
South Area Solomon Schechter Day School
One commerce Way, Norwood, MA

**מזי ויתן
שלא תדעו
עוד צעד**

דמעות של מלאכים

כתבה, ערכה ועיצבה: ד"ר דניה שפירא ©

אנט זריה תכננה לנסוע לארץ בחודש יוני לחתונתה של אחת מאחייניותיה. ימים אחדים לפני חג הפסח נודע לה, שבריאיו של אחיה מאיר הידרדרה במידה כזאת, שאפשרות לעזור זאת, ואילו ארגונים יכולים לסייע בכך. אפילו בדקה אפשרויות לרפואה אלטרנטיבית. "דיברתי עם מאיר על השתלה. הוא אמר בכאב, שהרופא הבהיר, שגם בזה אין הצלחה מובטחת. אני רוצה להיות בחתונה של הבת שלי. אולי יהיו ניסים." כל הזמן הייתי מלאת תקווה, גם כשהגעתי לארץ. רק בימים האחרונים ידעתי, שהוא גוסס. מאיר ישב עמם רבע שעה בסדר, וחזר לניסיונו. "למחרת ישבתי איתו מ-12 בצהריים עד ארבע. חמש דקות לאחר שעזבתי אותו, כשהייתי ליד הדלת, סיים את חייו. כאילו עצרתי את נשימתו."

מנהגי האבלות היהודיים מאוד מחמירים: בתקופת ה"שבעה" האבלים צריכים לשבת על הרצפה, או על כסאות נמוכים; אסור להתרחץ, לבשל, להתגלח, להסתפר, לקחת חלק באירועים שמחים ועוד. מאידך-גיסא, היהדות מתנגדת לאבלות מופרזת. לכן קיים המנהג של ניחום אבלים. שכנים וחברים אמורים לעזור לא רק במטלות היומיומיות (החל מסעודת-ההבראה לאחר ההלוויה), אלא גם לסייע להם להתגבר על הטראומה של המפגש האישי עם המוות. אנט דמיינה לה, שהמשפחה המפוזרת (בארץ ובעולם) תתאחד, ואחר רגעים של תחושת-ריקנות, "הרוח של מאיר תשרה בינינו. נדבר על דברים שעשה, שאמר; נבכה ונצחק. גם רציתי לשלף את כולם בסיפורים, שלא הכירו, על מאיר (היו גם אלבומים). חשבתי, שבעצם היו לו חיים יפים, יש לו אשה וארבעה ילדים מקסימים, וזה הרגיע אותי: הרי נעווד האחד את השני, ואחר-כך הזמן יעשה את שלו."

אך המציאות הייתה שונה בתכלית- מאחר שמאיר נפטר בפסח, ה"שבעה" נדחתה בשבוע. לאחר סעודת-ההבראה הלך כל אחד לביתו. "מצד אחד, כאילו האבל נדחה, אך את לא יכולה לצאת החוצה, כי אנחנו אבלים. מצד שני, כאילו ישבנו שבועיים", מדגישה אנט, "וזה התחיל בדיוק בחג הכי קרבי של המרוקאים, המימונה, ושבו לא קל של יום-הזיכרון ויום-העצמאות. לא עשינו כלום, והייתה ריקנות. כשכבר ישבנו, זה נהייה קצת מלאכותי. נכון, זה טוב לשני הצדדים, שאנשים מבקרים; את שומעת מאחרים על אחיך, סופגת ומשלימה דברים, וזה מרגיע. שלוש האחייניות והאחיין שלי בעיקר בלעו כל מלה, כי הם הכירו סיפורים בלי פרצופים ולהיפך."

"אך האורחים אינם אמורים להישאר יותר מ-10-15 דקות. אולי גם לומר ברכה", סבורה אנט. "כאן הם ישבו ימים שלמים, וזה מעיק ומעייף; את רוצה לאכול משהו, אך לא נעים לך, כי המנחמים אינם אמורים לאכול. הקשה מכל- כל הזמן היו צלילים של שלמה ארצי, או של דיסקו, מהפלאפונים, (יכלו לשים על הרעדה, או לשלוח SMS), ולא מדובר במלות-ניחומים. אחי שבקבע ממש הוביל את המחלקה שלו באמצעות הסלולר; אחותי האחות קיבלה כל הזמן שיחות-עבודה מהרופאים ומהאחיות. כך גם אחותי המורה עם עמיתיה. והעיושן- זה היה נורא. לא דק, שלא מתרחצים, כל הריחונו הזה, ונשכח-כך הרבה אנשים מצטופפים כמו סרדינים על הרצפה בחדר קטנטן. כך גם קטן הכעיס והצית מריבה, פתח תיבת-פנדורה מן העבר. ברגעים כאלה את מחפשת מנהיג. עברנו כבר מקרים טרגיים בעבר, כשהוריי נפטרו, ואחר-כך עוד אחים שלנו, וגם כשהתחלתי להתעורר. אך תמיד אחי הבכור היה בשבילנו סמכות עליונה, מוצקה. היה לנו כבוד אליו. לפני חמש שנים, כשחלה בסרטן, היה לו משבר, ונתכנס בתוך עצמו. עכשיו ישב מרוחק, שותק, לא מביע דעה. הרגשתי, שאין מלך בישראל, ואיש הישר בעיניו יעשה. זה מתייחס גם לאח של גיטתי, שמאז ההלוויה הוא מתנהג כבעל-הבית, (אפילו שכנע את אחייני לבקש מאתנו כסף, אך-על-פי שכל ההוצאות משולמות. אם האחיינים שלי יזדקקו למשהו, מיד נעזרו). ביום האחרון לא יכולתי יותר, והלכתי בבייתה, (מותר ללון קרוב). רציתי להתבודד נפשית עם אחי. שמי מוזן על הרצפה, לא הדלקתי אורות, והקשבתי לסיפורים הקשים ברדיו על יום-הזיכרון ועל יום-השואה. זה חיבר אותי לאחי, ויכולתי לבכות, וזה הקל עליי. גם חשבתי על כך, שכשמת, הגיע למנוחה, (אחותי סיפרה לי, שפניו נראו כשל תינוק; כל קמטי-הכאב נעלמו)."

ויש לאנט לקחים: "יכולנו מרגישים, שהיה משהו לא בסדר, אך הבעיה היא, שכל אחד שם את הכעס שלו במגירה, ולאף-אחד לא היה האומץ לומר: 'בואו נדבר על זה, איך יוצאים מזה.' כמה שמתכוונים לאבדן, ברגע שמגיעה המכה, זה נורא. כשיושבים ביחד, זה צריך להיות רחוק. לדבר על המת, לעודד זה את זה, ללמוד, (לגברים הקימו אוהל-בית-כנסת למטה). כשיושבים יחד כל כך הרבה זמן בתנאים מלחיצים, מתבשרים במיץ האחד של השני, זה גורם למשברים. לפעמים עדיף ללכת לישון בבתים סמוכים. אחרי הכל, המפגש והקשר המשפחתיים חשובים לכולם."